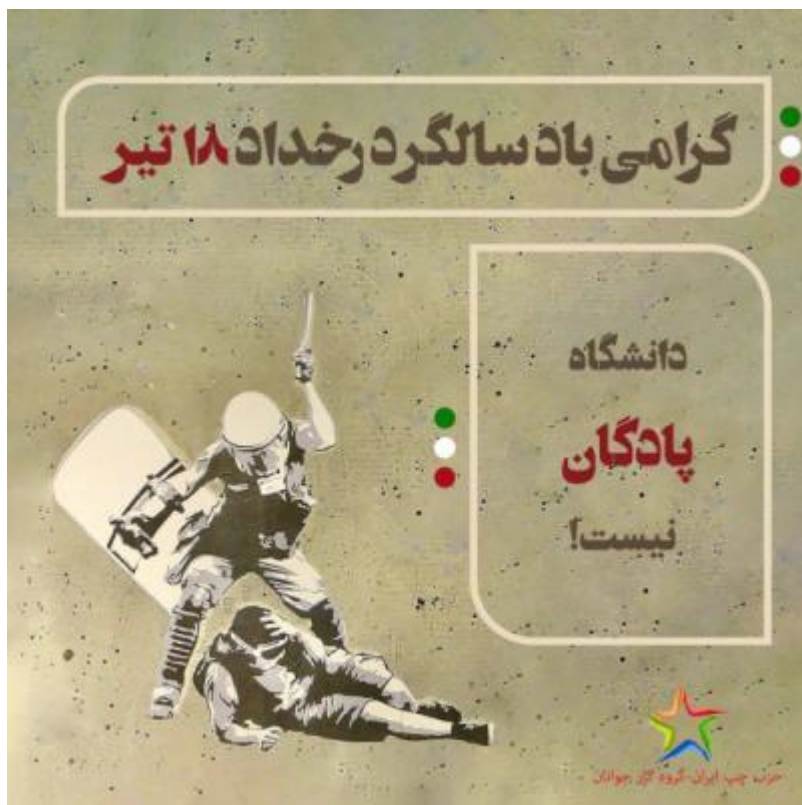

پیش!

۱۸ تیر، داغ ننگی بر پیشانی آمرین و عاملین، رد امیدی برای این جا و اکنون!

گروه کار جوانان حزب چپ ایران

هیچ خیزشی، در لحظه‌ی وقوع خود متوقف نمی‌ماند. ۱۸ تیر، سالروز نمادین عروج دوباره‌ی جنبش دانشجویی، از زیر خاکستر سرکوب و سکوت گورستانی دهه‌ی شصت و فشارهای امنیتی سال‌های آغازین دهه‌ی هفتاد هم از این قاعده مستثنی نیست. در تمام سال‌های پس از ۷۸ در هر انتخاباتی که یکی از چهره‌های موثر در حمله به کوی دانشگاه در ۱۸ تیر کاندیدا بوده است، زخم ۱۸ تیر سرباز کرده و دامن‌گیر آمران و عاملان شده است. در انتخابات ریاست جمهوری جاری نیز محمدباقر قالیباف، هر بار خواست از «آزادی» دروغ بیافد، داغ ننگ «گاز انبری و لوله کردن» دانشجویان بر پیشانی‌اش درخشید.

ایستادگی دانشجویان و توحش دسته‌های چماقدار، تنها نشانگان معرف ۱۸ تیر نیستند. وجه مهم دیگر رخداد ۱۸ تیر، بازگشت دانشگاه به عرصه‌ی مقاومت سیاسی است. با تعطیلی دانشگاه‌ها در سال‌های آغازین انقلاب و با شعار انقلاب فرهنگی و تصفیه‌ی دانشجویان و اساتید معترض، توهم نظام تازه‌مستقر این بود که دانشگاه تمام شد. این وهم خاصه در فضای امنیتی و سنگین دهه‌ی شصت می‌توانست باورپذیر باشد. اما با عبور از دهه‌ی خونین شصت، جوانه‌های جنبش دانشجویی در قامتی نو ظاهر شدند و این جنبش در تیرماه ۱۳۷۸ در شهرهای تهران، تبریز، اصفهان، شیراز، مشهد و چند شهر دیگر لحظات تاریخ‌سازی را رقم زد.

وضعیت کنونی جنبش دانشجویی نیز به میزان قابل ملاحظه‌ای، به ماه‌های پیش از ۱۸ تیر ۱۳۷۸ شباهت دارد. پس از وقوع جنبش «زن، زندگی، آزادی» و مشارکت معنادار دانشگاه در این جنبش، چند پدیده‌ی همزمان در دانشگاه، فضایی از رخوت را در جنبش دانشجویی ساخت. پیش و بیش از هر چیز تیغ سرکوب امنیتی، بُرنده‌تر از همیشه بر سر دانشگاه فرود آمد. اخراج، تعلیق و تهدید جمعیت قابل توجهی از

دانشگاهیان در دانشگاه و زندانی کردن جمع بزرگی از فعالان جنبش دانشجویی، خارج از دانشگاه، هدفی جز به سکوت کشاندن دانشگاه نداشت. موج مهاجرت پس از جنبش و سکون نسبی دانشگاه‌ها در قبال تندتر شدن فضای امنیتی دانشگاه‌ها هم خبر از شکلی از ناامیدی مقطعی می‌دهد. اما این دوران کوتاه و گذراست.

خاصیت با اهمیت جنبش دانشجویی، امکان ویژه‌ی بازسازی و بازسازماندهی دانشگاه است. هر سال نیروی نوبی وارد دانشگاه می‌شود که می‌تواند وارث تجربه و امکان‌های فعالین دانشجویی پیش از خود، و حامل امیدهای نو برای تداوم مقاومت و کنشگری در دانشگاه باشد. از این رو، «دانشگاه زنده است»، نه یک شعار، که بخشی از ماهیت جنبش دانشجویی است. بازسازماندهی جنبش دانشجویی، در وضعیتی که پیام ضرورت گذار از وضعیت کنونی از جامعه شنیده می‌شود، فراتر از یک امکان سیاسی، یک ضرورت تاریخی جنبش دانشجویی است.

مسالهی دیگر اینکه ۱۸ تیر، نه بدیل ۱۶ آذر، که تداوم آن است. عدالت‌خواهی و استبداد ستیزی، و حساسیت به تمام نشانگان بی‌عدالتی و استبداد، خصلت تاریخی جنبش دانشجویی ایران، از سال‌های ابتدایی تاسیس دانشگاه در ایران تا امروز است. هم از همین روست که دانشگاه، که در جنبش «زن، زندگی، آزادی»، سفیر جنبش در اقصی نقاط کشور، و پیشروی جنبش در اندیشه‌ورزی بود، حتی هنگامی که با باتوم در دانشگاه و با رسانه‌های جریان اصلی در خارج از دانشگاه تهدید می‌شد، فراموش نکرد که استبداد و «ستمگر» را، نه فقط در مصادیق حال حاضر آن، که در چارچوب تاریخی آن، از حکومت سابق تا تک تک کارگزاران در حکومت فعلی مورد نقد و حمله قرار دهد.

گروه کار جوانان حزب چپ ایران، ضمن گرامیداشت یاد تمام جانباختگان راه آزادی و عدالت در جنبش دانشجویی، و خاصه جانباختگان ۱۸ تیر، دادخواهی برای قربانیان را اصلی خدشه‌ناپذیر می‌داند. ۲۵ سال از ۱۸ تیر گذشته است، اما هنوز نه آمرین و عاملین جنایت محاکمه شده‌اند و نه در رابطه با قربانیان جنایت اطلاعات کاملی وجود دارد.

ما پایندی جنبش دانشجویی به مقاومت بر سر آرمان، و ایستادگی برای عدالت و آزادی را ارج می‌نهمیم و بر دانشجویان و دانشگاهیان ایران درود می‌فرستیم و بر این باور هستیم نقش جنبش دانشجویی در گذار از جمهوری اسلامی، تعیین‌کننده و تاریخ‌ساز خواهد بود.

گروه کار جوانان حزب چپ ایران
۱۸ تیر ۱۴۰۳ - ۸ ژوئیه ۲۰۲۴